

WA, den. 4. november, 2011

fremtid forekommer har virkelig taget god

Reorganisering. Nysproget sprutter ud som e-mails, rapporter, strategiplaner og strøtanke-synergier, som alle må indordne sig under. Pludselig skal mennesker flyttes eller fyres af subjektive og pludseligt opfundne grunde på få linjer.

Universitetsbureaukratiet hægger

AF THOMAS AASTRUP RØMER
lektor, phd.

En af bureaukratiets store fordele er, at det kan ordne sociale forhold i overensstemmelse med et fællesskabs politisk uden hensyn til særinteresser. Alle – uanset titel og indkomst – må følge samme regel. Et velfungerende bureaukrati er en kostelig skat for ethvert demokrati. Denne dyd må dog holdes i ave af fællesskabets, politikens og medmenneskelighedens regler. Ellers udarter og forfalder bureaukratiet; det bliver rastløst, forvirret og aggressivt, det vil mangle moralsk lederskab, og det vil sætte sig i bevægelse for at overleve, nu uden moralsk ledelse, men blot som en egen organisme, en organisation, uden anden retning end sine egne værdier, der bestemmes af mulighederne for volumen og vækst.

Sidste år var det tre filosoffer, der pludselig skulle fyres, fordi universitetsbureaukratiet på Aarhus Universitet var blevet rastløst. Nu bevæger musklerne sig blindt igen. Det nye eksempel udspringer sig i disse måneder på det nydannede fakultet ARTS, ved Aarhus Universitet, hvor man vil splintre et velfungerende forskningsmiljø i børnelitteratur og rykke familier op med rode ved at tvangsforflytte to kvindelige lektorer med både mand

og børn 300 kilometer, fra København til ellers dejlige Aarhus. Når det forvildede bureaukrati er blevet sin egen herre, så sprutter nysproget ud som e-mails, rapporter og strategiplaner med visioner og postulerede strøtanke-synergier, som alle må indordne sig under. Det hvæser som en drage, der må have luft – og pludselig skal mennesker flyttes eller fyres af subjektive og pludseligt opfundne grunde på få linjer. Og når den herreløse organisme har splittet alt ad, så lægger den sjernetæpper ud over arrene, så ingen kan se, hvad der er sket – så taler den med bløde og lokkende ord om trivsel, hensyn og personalepolitik, og det hele kan skam komme på ranglister, og måske bliver en eller anden våretns leder i det offentlige.

Universitetet er i gang med en stor reorganisering. Der kæmpes på de bonede gulve. Interesser, argumenter og strategier siver kaotisk ned ad væggene. Pludselig stivner processen. To videnskabskvinder skal rykkes rundt og op med rode ved simpel tvang. Er det vigtigt, at netop disse to flyttes? Nej, det er fuldstændig ligegyldigt. Er der analyser af konsekvenserne? Nej, for det er ikke et virkeligt bureaukrati, der har arbejdet. Det er et forvirret bureaukrati, som kun kan lave små hule sætninger, og som laver sine egne regler, der rammer tilfældigt. Er der nogen, der har ønsket flytningen?

Nej, ingen. Er der protester? Ja, overalt. Glødende modstand. Man siger, at man har lavet analysen, men der findes ingen. Er der svar fra ledelsen? Nej, kun løse sætninger hist og pist. Dekanen, som på det tidspunkt har været ansat i to en halv måned, og som har haft en million andre ting end børnelitteraturforskning at tænke på – for eksempel at reorganisere hele Humaniora – er sikket i sit hoved.

Næste gang er det dig eller mig. De nye kæmpe-organisationer vokser sig til overalt: på universiteter, professionshøjskoler et cetera. De strækker sig over store afstande, og hver gang der kommer en ny ambitiøs og uvidende mellemleder forbi, som mest er uddannet i smarte floskler, så forvirrer hendes genstand – det, hun egentlig skulle få til at blomstre. De forvirrede organisationer opløser vort lands videnskab, dets traditioner og dets mennesker. De kastrer dets relationer, erfaringer og sprog. De dræber liv mange steder i landet. Fakultetet ARTS er en sammenslutning af humaniora, pædagogik og teologi, altså en sammenslutning af liv – alligevel ødelægger det liv. Fakultetet ødelægger det liv, som det egentlig skulle beskytte. Hvilken effekt tror man, det har på den videnskabelige kvalitet?

Beregningsmodel. Nils Enrum tager fejl i sidste uges kronik. DREAM-modellen er udviklet til at besvare spørgsmålet om, hvad der skal til for at bevare velfærdsstaten og ikke til at indføre minimalstaten.

Udvalgte kronikker